

L'ermità del Remei

Cada setmana, dimarts idissabte, no mancava veure donar un tom per la població, a un home ja vellet, mig corbo, de mira a viva i penetrant, color molt sa i amb la barba llarga i embullada, qui portant penjada al coll per medi d'ample correig una caixeta plena de rosaris i medalles, on s'hi destacava una imatge petiteta de la Verge, anava de porta en porta cridant sempre amb la mateixa veu i especial arrosseball: «Una caritat per a la Mare de Deu del Remei»

Aquest home, conegut de tot el poble, car ja'n feia anys i panys que traginava la mateixa caixa i implorava la caritat dels veïns amb la mateixa tonada, era tingut per persona molt de bé, i fins se li guardava cert respecte a causa de son bell comportament, exemplar conducta i regoneguda humilitat amb tothom, xics i grans, pobres i rics.

Habitava un casalot boi mig enderrocat que'l temps no havia acabat d'enrunar encara, junt a l'ermita de la Verge del Remei. Era aquesta, una petita capella situada al bell cim d'una muntanya veïna, on hi anaven sols de quan en quan el malalts que imploraven els auxilis i la gràcia de Maria Santíssima, i un cop al any hi feien cap manta de gent de la contornada, que'n celebració del dia de l'aplec allí's reunia, mes que per devoció, pera ballar, lluir i fer un dia de gatzara. En aital diada'l bon ermità posava la capella plena de ciris, flors i coloraines; i allí era de veure la satisfacció que mostrava quan els fidels anaven a trobar-lo al banc, junt al altaret, que no hi havia pas medi de que'l desemparés en tot el sant dia, i li deien «Molt bé Maginet; la Mare de Deu fa un goig que enamora; teniu aixó i cuideu-la sempre com fins ara» Ell movia'l cap en senyal d'assentiment i no responia altre, que: «Ella vos ho pagui» quedant altra volta amb la vista fita en aquell bossí de paret amarat de llum, reparant si'ls ciris cremaven bé, els rams se mantenien ben lligats i la Verge lluïa com era degut

*
* *